

Arrest

nr. 86 682 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, loco advocaat K. BLOMME, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine.

Uw problemen zijn een gevolg van de problemen van uw broer E. I. (...) (O.V. 6.608.138) die in februari 2010 vluchtte uit Grozny en later, in april 2010, een asielaanvraag indiende in België. Deze asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 11 juli 2011. Tegen deze beslissing tekende uw broer beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het statuut van vluchteling en van de subsidiaire bescherming werd in beroep geweigerd op 24 november 2011.

Uw broer werd verdacht banden te hebben met Wahabieten.

Hij werd gearresteerd en drie nachten vastgehouden. Hij kwam vrij met de hulp van A. A. (...). A. A. (...) is de broer van uw buurvrouw en hoofd van de ROVD van het Grozinsky district.

Naar aanleiding van deze feiten werd u ondervraagd en kreeg u problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten.

Uw problemen zijn begonnen begin juni 2011; toen u 's morgens naar het werk ging werd u bedreigd door personen in uniform die u opwachttten bij uw wagen. Deze personen wilden de verblijfplaats van uw broer E. I. (...) kennen. U vertelde hen dat uw broer in Dagestan verblijft. Aldus uw verklaringen, waren deze personen van plan uw broer te bestraffen aangezien de zaak nog niet afgesloten was en uw broer het land niet mocht verlaten. Ze vroegen u om geld te betalen opdat ze nooit meer zouden terugkomen op de feiten. U betaalde 150.000 roebels en de zaak van uw broer en ook uw zaak zouden afgesloten worden. De volgende nacht gaf u 150.000 roebels aan deze personen.

Eind juli 2010 werd dit herhaald. Deze keer vroeg men u 200.000 roebels te betalen. U ging opnieuw akkoord anders zouden deze personen ook uw familie bedreigen. U kreeg drie dagen de tijd om dat geld af te geven en u deed dit nogmaals.

Op 23 augustus 2010 werd u opgebeld op uw gsm. U was thuis en men vroeg u naar buiten te komen via de achterdeur. Er werd u nogmaals gevraagd geld te geven. U probeerde uit te leggen dat u zoveel geld niet had. Medewerkers van de Tsjetsjeense autoriteiten vertelden u dat u uw appartement en wagen maar moest verkopen. U kreeg drie dagen de tijd om het geld te verzamelen en te overhandigen. Indien u hen het geld niet zou overhandigen zou u doodgeschoten worden, de mannen binnen uw familie zouden vermoord worden, uw familie zou uit Tsjetsjenië worden gestuurd en soms worden hele families in brand gestoken werd er u verteld. Er werd u aangeraden na te denken over wat er zou kunnen gebeuren met uw familie indien u hun voorstel zou weigeren. Deze laatste bedreigingen maakten u ongerust maar u besloot hen geen geld meer te geven.

De volgende ochtend werd u opgebeld en opnieuw bedreigd; iemand vertelde u dat er andere maatregelen zouden getroffen worden. Medewerkers van de Tsjetsjeense autoriteiten waren in uw woning geweest en hadden uw echtgenote verkracht. U trachtte aan de telefoon te spreken met uw echtgenote maar dit lukte niet en u reed naar huis. De volgende ochtend bracht u uw echtgenote naar haar moeder. De laatste keer dat u werd bedreigd werd er u verteld dat indien u een klacht zou indienen u vermoord zou worden. U ging naar uw trainer die u aanraadde een tijdje bij hem te verblijven. Uw trainer heeft uw reis naar België georganiseerd.

U vertrok met uw echtgenote en kinderen met de bus vanuit Grozny op 8 september 2011 en kwam in België aan op 12 september 2011.

U diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië hebt u geen contact meer met familieleden of andere personen in Tsjetsjenië.

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer; uw intern Russisch paspoort, uw rijbewijs, uw personeelskaart van bij de brandweer, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon E. A. (...) (O.V. 6.875.069), de geboorteakte van uw dochter E. S. (...) (O.V. 6.875.069), attesten middelbare school, uw universiteitsdiploma en uw werkkaart."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

In uw geval werd het volgende vastgesteld; uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde persoonlijke problemen en vluchtmotieven voortvloeien uit de problemen en motieven aangehaald door uw broer E. I. (...).

In het kader van de asielaanvraag van uw broer heb ik op 11 juli 2011 een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zijn verklaringen ongeloofwaardig bleken. Deze beslissing, die zich in het administratieve dossier bevindt, werd op 24 november 2011 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal ook maar weinig geloof hechten aan uw beweerde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw broer.

De door u aangebrachte verklaringen en elementen in het kader van uw asielaanvraag zijn ook niet van die aard om de appreciatie van de asielaanvraag van uw broer te wijzigen.

U brengt geen elementen aan die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, of de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen, kunnen herstellen.

Integendeel, in uw verklaringen zijn een aantal elementen aanwezig die de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnen, en die bijgevolg de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde problemen verder ondermijnen;

Ten eerste hebt u op geen enkele wijze geïnformeerd of gezocht naar een concrete oplossing voor uw problemen (CGVS E. D. (...), p.10-11).

Gelet op de tussenkomst van A. A. (...), broer van de buurvrouw van uw broer en hoofd van de ROVD van het Grozinsky district, bij de problemen van uw broer, kan verwacht worden dat u ernstige pogingen zou ondernemen naar het zoeken van een oplossing. Per slot van rekening was het uw broer die ze zochten en werd u niet verdacht of gezocht vanwege de autoriteiten. Het is niet onlogisch dat het hoofd van de ROVD, die eerder uw broer al had geholpen, ook u zou kunnen helpen.

Ten tweede werd er na een grondige studie van jullie verklaringen een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote.

U verklaarde niet te weten door welke autoriteiten u werd afgeperst en bedreigd (CGVS E. D. (...), p. 11) in tegenstelling tot uw echtgenote die stelde dat deze personen zich aan u hadden voorgesteld als medewerkers van de 6de afdeling (CGVS B. M. (...), p. 4). Indien uw echtgenote gehoord heeft dat ze zich voorstelden als mensen van de 6de afdeling, kan verwacht worden dat u dit aanhaalde wanneer u deze vraag werd gesteld. U stelde echter niet te weten van welke organisatie of structuur ze waren (CGVS E. D. (...), p. 11).

Bijgevolg beschouwt het Commissariaat-generaal dit verschil als een tegenstrijdigheid welke de geloofwaardigheid van jullie relaas ondermijnt.

Ten derde hebt u geen contact met familieleden of andere personen in Tsjetsjenië. Ook vanuit België hebt u zich niet geïnformeerd naar de verdere evolutie van uw problemen (CGVS E. D. (...), p. 3-4). Er wordt van een asielzoeker echter verwacht dat hij zich informeert naar de verdere evolutie van zijn problemen.

Dit gegeven wijst op een desinteresse in uw eigen zaak welke niet in overeenstemming is met de door u geuite vrees voor vervolging en de daaruit volgende nood aan internationale bescherming welke u aan de Belgische staat vraagt.

Verder verklaarde u met uw intern Russisch paspoort te hebben gereisd -u weet niet of er een internationaal paspoort voor u werd geregeld- en in een bus de EU te zijn binnengekomen zonder individuele grenscontroles (CGVS E. D. (...), p. 7, 8). Ook dat is zeer onwaarschijnlijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen.

U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (gehoorverslag CGVS p. 5).

Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, doet dit alles vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over de werkelijke reisroute, uw reisdoel en gebruikte reisdocumenten.

Tot slot verklaarde u dat u niet weet via welk land u de EU bent binnengekomen en dat u geen praktische afspraken gemaakt had met uw smokkelaar over eventuele grenscontroles. U verklaarde dat de chauffeur u had beloofd dat er zich geen problemen zouden voordoen. Hij vroeg u om stil te zitten en hij was ervan overtuigd dat u niet persoonlijk zou gecontroleerd worden (CGVS E. D. (...), p. 8).

Uw uitleg overtuigt echter niet. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU.

Het is onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door uw smokkelaar.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de voorgelegde documenten; uw intern Russisch paspoort, uw rijbewijs, uw personeelskaart van bij de brandweer, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon E. A. (...) de geboorteakte van uw dochter E. S. (...), attesten middelbare school, uw universiteitsdiploma en uw werkkaart hebben geen beslissende invloed op uw asielsdossier aangezien ze, in uw geval, enkel persoonlijke gegevens bevatten die hier niet betwist worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat in hoofde van uw broer E. Dz. (...) (O.V. 5.116.446) een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen op 16 september 2005. In beroep werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd (zonder voorwerp, artikel 55).

U verklaart echter dat uw persoonlijke problemen niets te maken hebben met die van uw broer E. Dz. (...) (CGVS E. D. (...), p. 4)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 maart 2012 een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."*

Verzoeker werpt op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd daar waar de commissaris-generaal zich volgens hem heeft beperkt tot een stereotiepe motivering, tot het in twijfel trekken van de echtheid van zijn feitenrelaas door te stellen dat diens antwoorden té vaag zouden zijn en tot het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Verzoeker wijst er voorts op dat het niet kan dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft verricht naar de personen die hij tijdens zijn verklaringen heeft genoemd; in casu verwees verzoeker naar zijn buurman S. I. (...) en M. I. (...), alsook naar de broer van zijn buurvrouw, E. A. (...), die bij de politie werkt.

Verzoeker meent dat het een constante is in de handelwijze in de beslissingen van de commissaris-generaal dat eerst verwezen wordt naar de toestand in *"Tjetjenië (sic)"* -die verbeterd zou zijn-, dat gesteld wordt dat documenten gekocht kunnen worden en dat tot slot de kandidaat-vluchteling vergeleken wordt met een *"model-vluchteling"*.

Verzoeker benadrukt echter dat er in zijn land van herkomst andere gebruiken gelden dan in het onthaalland en dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van *"model-vluchteling"* zoals eenzijdig is opgesteld door de commissaris-generaal. Verzoeker voegt hieraan toe dat deze handelwijze getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat elke aanvraag individueel dient onderzocht te worden.

Verzoeker volhardt dan ook in zijn verklaringen en werpt op dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer het gevaar heeft getrotseerd om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Voorts merkt verzoeker op dat er bij het Commissariaat-generaal een vast systeem bestaat om, zeker wat betreft mensen afkomstig uit "*Tjetjenië* (sic)", te stellen dat de overheid verantwoordelijk is voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds te stellen dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij de verzoeker. Verzoeker benadrukt dat er geen rekening wordt gehouden met de plaatselijke cultuur in zijn land waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn. Volgens verzoeker werd er evenmin rekening gehouden met het feit dat hij "*ten zeerste getraumatiseerd is*" door hetgeen gebeurd is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

De tegen hem opgeworpen elementen aanvaardt hij niet; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij "*uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten*" (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal (zie p.6) "*geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*".

Wat betreft de bewering van de commissaris-generaal dat verzoeker "*met kwade bedoelingen zijn paspoort zou achterhouden*", laat hij gelden dat dit niet correct is en dat verzoeker "*een logische verklaring heeft gegeven*". Volgens hem moet er van worden uit gegaan dat hij de waarheid spreekt "*eerder dan a priori ervan uit te gaan dat elkeen die geen geldig paspoort meer bij zich heeft, ter kwader trouw zou zijn*".

Hij benadrukt vervolgens dat het een "*essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden*".

Het vastgestelde gebrek aan interesse en aan kennis wijt verzoeker aan de situatie in zijn land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen.

Hij legt ook uit dat hij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen te verzamelen.

Hij stelt dat het tegen de cultuur van het land ingaat om veel vragen te stellen en benadrukt dat iedereen een potentiële verklikker is; hij meent dat hij door vragen te stellen zijn leven nog meer in gevaar had gebracht.

Verzoeker is van mening dat duidelijk blijkt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees; er kan niet verwacht worden dat hij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen volgens hem onmogelijk is. Bovendien stelt verzoeker dat uit het gebrek van "*heel veel details*" ook niet kan afgeleid worden dat hetgeen hij verklaart, niet aannemelijk is (zie het verzoekschrift, p. 6-7); "*idem voor wat betreft de voorgelegde documenten*".

Ook het besluit in de bestreden beslissing dat hij de waarheid niet heeft verteld over zijn vluchtroute vindt verzoeker onjuist; hij wijst er op dat hij met de hulp van mensensmokkelaars in België is geraakt en dat hem op het hart werd gedrukt zo weinig mogelijk op te vallen en alleszins niets te zeggen. Hij voegt hieraan toe dat het algemeen geweten is dat de grensposten aan de buitengrenzen van de Schengenzone gemakkelijk omzeild kunnen worden en dat de grenscontroles helemaal niet zo streng zijn als de commissaris-generaal wil doen geloven.

Verzoeker vindt het ook opvallend dat de commissaris-generaal wél aanvaardt dat in Rusland documenten gekocht kunnen worden, maar niet aanneemt dat de toegang tot het Schengengebied met geld kan worden bekomen.

Verzoeker werpt tevens een schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij roept opnieuw de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd. Hij benadrukt dat in "*Tjetjenië* (sic)" tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Verzoeker wijst er dan ook op dat de situatie in "*Tjetjenië* (sic)" steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is verzoekers leven ten zeerste in gevaar.

Verzoeker verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit "*Tjetjenië* (sic)" en naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgung.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit “*Tjetjenië (sic)*” of de naburige republieken grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Hij bespreekt kort de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) inzake de subsidiaire bescherming.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit “*Tjetjenië (sic)*”. Verzoeker meent dat de situatie in “*Tjetjenië (sic)*” in concreto diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoekers mening in het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Tot slot verwijst verzoeker hierbij naar “*recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt hier op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en herkomst uit “*Tjetjenië (sic)*”. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoeker merkt nogmaals op dat is aangetoond dat de situatie in “*Tjetjenië (sic)*” er één is van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker, onder meer de verwijzing naar zijn buurmannen.

Volgens verzoeker is er daarentegen sprake van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in “*Tjetjenië (sic)*”, die niet in concreto werd getoetst, alsook van een opsomming van beweerde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde

beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat een aangevoerde schending van “*beginselen behoorlijk bestuur*” als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het “fair play”-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de “fair play” is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de “fair play” is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. De opmerkingen van verzoeker over de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek, onder andere naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd, worden niet aangenomen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad gaat niet akkoord met de bewering van verzoeker dat *“Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen”*.

De Raad herhaalt dat een asielzoeker de waarheid moet vertellen en wijst er op indien een asielrelaas ongeloofwaardig is, er geen reden is om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker schetst in zijn verzoekschrift meerdere keren de situatie in *“Tjetjenië (sic)”* en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de gevechtshandelingen, de ontvoeringen en verdwijningen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar.

De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers stelling dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling", wijst de Raad er op dat het verzoeker is die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Ook verzoekers bewering dat de door de commissaris-generaal gehanteerde vergelijking met een "model-vluchteling", niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht, wordt niet gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht.

Bovendien sluit de vereiste van de individuele beoordeling niet uit dat de commissaris-generaal zich verplicht ziet te verwijzen naar de algemene objectieve situatie in Tsjetsjenië die volgens zijn opzoekingen op dat ogenblik geldt.

Betreffende de weerhouden tegenstrijdigheden, het gebrek aan bewijs en verzoekers gebrek aan belangstelling, maakt verzoeker meerdere keren gewag van de cultuur in zijn land van herkomst waarbij *"zo weinig als mogelijk vragen gesteld worden aangezien iedereen verdacht is/kan zijn"* en waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn; hij voert aan dat hij ook ten eerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is en stelt dat hij zijn leven nog meer in gevaar had gebracht door vragen te stellen.

Deze opmerkingen blijven echter blote beweringen aangezien verzoeker geen enkel stavingstuk voorlegt.

Omtrent het aangevoerde trauma antwoordt de Raad bovendien dat van een asielzoeker in redelijkheid verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo deze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoeker stelt dat hij in zijn verklaringen over de vluchtroute eerlijk was, dat hem op het hart werd gedrukt zo weinig mogelijk op te vallen en niets te zeggen en dat het ook algemeen geweten is dat de grenscontrole van de Schengenzone gemakkelijk omzeild kan worden.

De Raad neemt deze uitleg niet aan; uit de informatie van Cedoca, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over de identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Waar verzoeker het opvallend acht dat de commissaris-generaal wel aanvaardt dat documenten kunnen worden gekocht in zijn land, doch niet dat geld de toegang tot de Schengenzone kan bewerkstellingen, merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijzen aanbrengt dat de toegang tot de Schengenzone kan worden afgekocht of dat de grenscontrole gemakkelijk omzeild kan worden.

Verzoeker toont met zijn blote beweringen niet aan dat de informatie van Cedoca niet zou stroken met de realiteit of dat mits betaling de controles zouden kunnen worden omzeild.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker documenten en informatie over zijn reisroute achterhoudt voor de Belgische asieldiensten en zo een essentiële verplichting die op hem rust, namelijk de volle waarheid vertellen, schendt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift handelt over de materiële motiveringsplicht en er op wijst dat vervolging zowel door derden als door de overheid die onwillig of onmachtig is om op te treden, kan leiden tot erkenning, beperkt hij zich tot een theoretische uiteenzetting die niet aantoonst dat de motiveringsplicht geschonden is of dat hij in concreto in aanmerking komt voor vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers verwijzing naar een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie, is niet dienstig. De Raad wijst er op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél gemotiveerd werd.

De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker is tevens van mening dat (zie het verzoekschrift, p. 9) er *“geen enkel afdoende onderzoek (werd) verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië (sic)”* en dat *“deze situatie in Tjetjenië (sic) in concreto diende beoordeeld te worden”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de situatie in Tsjetsjenië werd onderzocht in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, concludeert de commissaris-generaal terecht dat *“de situatie er actueel niet van die aard (is) dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoekers bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, zijn stelling dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden en zijn verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, kan gelet op wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de penibele situatie in Tsjetsjenië benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken dat het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoeker een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen documenten aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kunnen weerleggen. Verzoekers loutere stelling dat er in Tsjetsjenië tot op heden een situatie is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, wordt derhalve niet aangenomen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van blote beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met zijn argumentatie in gebreke blijft.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de door hem aangehaalde persoonlijke problemen en vluchtmotieven voortvloeien uit de problemen en motieven aangehaald door zijn broer E. I. (...); in het kader van de asielaanvraag van E. I. (...) heeft de commissaris-generaal op 11 juli 2011 een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zijn verklaringen ongeloofwaardig bleken. De door verzoeker aangebrachte verklaringen en elementen in het kader van zijn asielaanvraag zijn bovendien niet van die aard om de appreciatie van de asielaanvraag van E. I. (...) te wijzigen; verzoeker brengt inderdaad geen elementen aan die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, of de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen, kunnen herstellen.

Ten eerste blijkt dat verzoeker zich op geen enkele wijze heeft geïnformeerd of gezocht heeft naar een concrete oplossing voor zijn problemen.

Ten tweede werd er na een grondige studie van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote een tegenstrijdigheid vastgesteld. Verzoeker verklaarde niet te weten door welke autoriteiten hij werd afgeperst en bedreigd, in tegenstelling tot zijn echtgenote die stelde dat deze personen zich aan verzoeker hadden voorgesteld als medewerkers van de 6de afdeling.

Ten derde heeft verzoeker geen contact met familieleden of andere personen in Tsjetsjenië en heeft hij zich evenmin vanuit België geïnformeerd naar de verdere evolutie van zijn problemen, wat wijst op een desinteresse in zijn eigen zaak welke niet in overeenstemming is met de door verzoeker geuite vrees voor vervolging.

De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij wanneer die vaststelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker met zijn intern Russisch paspoort heeft gereisd, niet weet of er een internationaal paspoort voor hem werd geregeld, en verklaart aan boord van een bus zonder individuele grenscontroles de EU te zijn binnengekomen, gelet op de informatie van Cedoca, toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat het quasi uitgesloten is dat men niet individueel gecontroleerd wordt bij binnenkomst in de Schengenzone.

Wat betreft de opvatting van de commissaris-generaal dat verzoeker *“met kwade bedoelingen zijn paspoort zou achterhouden”*, laat hij gelden dat dit niet correct is en dat hij *“een logische verklaring heeft gegeven”*. Gelet op bovenstaande vaststelling, gesteund op de Cedoca-informatie, deelt de Raad

evenwel het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker bewust informatie achterhoudt betreffende zijn werkelijke reisroute, zijn reisdoel en de gebruikte reisdocumenten.

Bovendien verklaarde verzoeker dat hij niet weet via welk land hij de EU is binnengekomen en dat hij geen praktische afspraken gemaakt had met zijn smokkelaar over eventuele grenscontroles. Het is inderdaad niet aannemelijk dat de smokkelaar zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU, gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU.

Deze vaststellingen blijven dan ook staande en de Raad neemt deze over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor verhoor werd opgeroepen, dat hij tijdens het verhoor op 15 december 2011, in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is,

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE